

nahajajo na avstrijskem ozemlju. Pri tem se zopet dedne pristojbine, pobrane od teh nepremičnin po državi, čije pripadnik je bil zapustnik, upoštevajo pri odmeri pristojbin v Avstriji kot zapuščinski dolgovi odnosno bremena, če zapustnik ob času smrti ni imel v Avstriji svojega bivališča. Finančno oblastvo pa sme dedno pristojbino znižati ali popolnoma odpustiti, ako gre le za prehodno v Avstriji se nahajajoče imetje oseb, ki so se zadrževale samo na potovanju v Avstriji.

Kot premično imetje, v Avstriji se nahajajoče, se zlasti smatrajo: tam podeljeni privilegiji in patenti; tam na nepremičninah zastavnopravno zavarovane terjatve; deleži podjetij, ki imajo tam svoj sedež ali deleži na imetju tam se nahajajoče podružnice inozemskega podjetja, kolikor deležna pravica ni vezana na posest delnic ali kuksov. Za kovinasti in papirnati denar, trgovinske novce, bankovce, delnice, delne obveznice in slične vrednostne papirje, nadalje za kukse in ukazne papirje (menice, nakaznice itd) je merodajen kraj, kjer se hranijo. Za terjatve pa, ki niso na nepremičninah zastavnopravno zavarovane, je merodajno bivališče upnika.

Iz teh vidikov presoja avstrijska pristojbinska oblastva položaj tudi, kadar je ugotoviti, v kateri tuji državi leži imetje.

Da pa se pri premičnem imetju izognejo dvojnemu obdačenju, in v primerih reciprocitete, sme državni tajnik za finance izdati tudi odredbe, ki se razlikujejo od zgoraj navedenih. Zlasti velja to za takozvane nasledstvene države, kolikor je že Avstrija z njimi sklenila tozadevne pogodbe.

Dr. J.

Dolžnosti brez pravic.

V »Financijski službi«, službenem organu finančnega ministrstva od 29. maja t. l. št. 25—26, se »Generalna direkcija posrednih poreza« zopet bavi z javnimi biležniki, ponavljajoč že prej opetovano izraženo naziranje, da vrši notar pri sestavljanju listin »državno funkcijo«, tako le: »Kako su javni beležnici jedna vrsta državnih organa i dužni, da štite državne interese, to oni ovom njihovom praksom, protivno zakonskim propisima štete državnu kasu«. Generalna direkcija nam-

reč pravi, da se več notarjev ne briga za to, da stranke plačajo predpisano takso in izroče stranki listino, preden je taksa poravnana. Zategadelj nalaga, naj notarji dokumente pridržijo, dokler ni vse plačano, ter dalje, naj vzamejo od strank »neku vrstu potvrde kao dokaz, da so jih radi neplate takse uputili nadležnoj finansijskoj vlasti«. Ako taksa po zapadlosti ni plačana, je notar dolžan, tej oblasti to takoj javiti »uz pošiljaj odnosnog pismena« in z obvestilom, da je stranke opozoril na njih dolžnost. Samo tako se potem more določiti krivda. Notar, ki se pregreši proti tem pravilom, se kaznuje s trojnimi zneskom redne takse.

Navzlic temu, da je nas notarje finančna uprava vedno smatrala za nekake svoje »zastonjske« pomagače (saj n. pr. ljudi ne bi smeli opozoriti, da je ta ali ona listina nezadostno kolkovana, ampak jo takoj »konfiscirati« in »nacionirati«!), bi se nam moralo samo laskavo zdeti izrečno in opetovano priznanje, da vršimo s svojim poslovanjem »državne funkcije« in da smo »jedna vrsta državnih organa«. Glede na to pa, da v naši državi na več kot polovici ozemlja notariata sploh ni, kar mora biti generalni direkciji vendar enako znano kakor to, kdo vse posega v to naše »državno funkcijoniranje«, ter da notariat obavlja komaj 50% pravnih poslov te vrste, je težko razumeti (zlasti tudi zato, ker javni biležniki pač niso edini grešniki), kako in zakaj se finančna uprava obrača dosledno samo na nas notarje in samo nam preti z naravnost drakoničnimi kaznimi, ki bi jih morda upravičil edino — zadevni naš monopol, kakor ga na pr. pozna Italija. Dr. I. Š.

Dolžnost javnih beležnikov pri sestavi pogodb, podvrženih taksnemu plačilu.

Generalna direkcija posrednih davkov je izdala z dopisom od 15. aprila 1925 št. 23.574 nastopno »objašnjenje«:

Generalna direkcija posrednih davkov je opazila, da mnogo javnih beležnikov ob priliki sestave raznih listin privatnim osebam ne vodi računa o tem, da dotične osebe za te listine tudi plačajo predpisano takso, temveč jim take po-